ISSN 0132-4462.
ТРАВЕНЬ №5 1997

перець

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— І ніякого сексу, діду!

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема А. Василенка)

— Кажете, премію даєте!.. Але ж конверт порожній...
— Звичайно, порожній. Ви ж і зарплату так одержуєте,— порожнім конвертом.

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема А. Василенка)

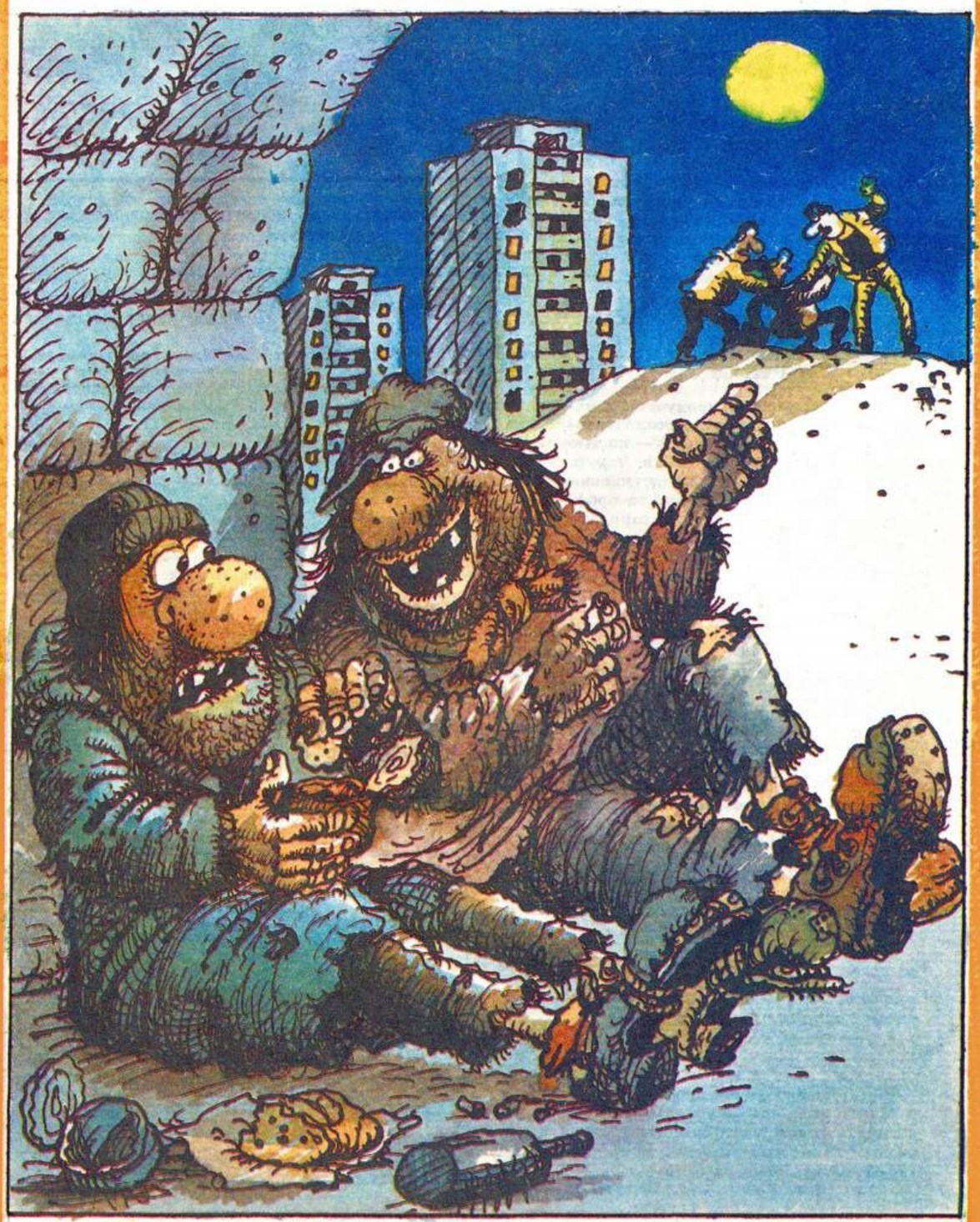

— Ходімо подивимось, як багатого грабують...

ТАП

Телеграфне Агентство „Перця"

ЯКОСЬ ВОНО БУДЕ

На запитання нашого кореспондента у зв'язку з черговим незатвердженням державного бюджету — що ж це воно буде? — представник ліво-правої більшості депутат М. Розгуляйченко заявив:

— Та скільки там того року! Першу половину без бюджету прожили? От і другу якось перебудемо!

СКОРОЧУВАТИ ТАК СКОРОЧУВАТИ!

Наш кореспондент передає з Києва.

У зв'язку з намірами уряду значно скоротити державний управлінський апарат, у Кабміні підготовлено рішення про створення ще однієї структури — Міністерства по скороченню кількості міністрів.

ПРИГОДА

Купуючи в магазині продукти, громадянин Петренко спробував розплатитися за них замість грошей — копією документу, надрукованого в газеті. Називався документ: «Підсумковий протокол між главами уряду та профспілки про покриття боргів по зарплаті, пенсіях та інших соціальних виплатах до 1 листопада 1997 року».

Обурені продавці викликали міліцію.

ПОДАТОК З ХАБАРІВ

Парламент вирішив у черговий раз відправити на доопрацювання пакет закону про оподаткування у зв'язку з тим, що в ньому немає пункту, який передбачає стягнення податку з хабарів. За підрахунками фінансистів тільки одна ця стаття доходу може повністю покрити дефіцит у нашому державному бюджеті.

ДО МІНІМУМУ

Населення нашої країни останнім часом поділилося на дві групи — тих, хто платить за квартиру, і тих, хто не платить за відсутністю грошей або квартири.

Нове рішення уряду про підвищення з нового півріччя квартплати ще на двадцять відсотків має на меті звести це розшарування до мінімуму: тепер тих, хто не платить, стане набагато більше.

Мал. О. КОХАНА (тема Ю. Іщенка)

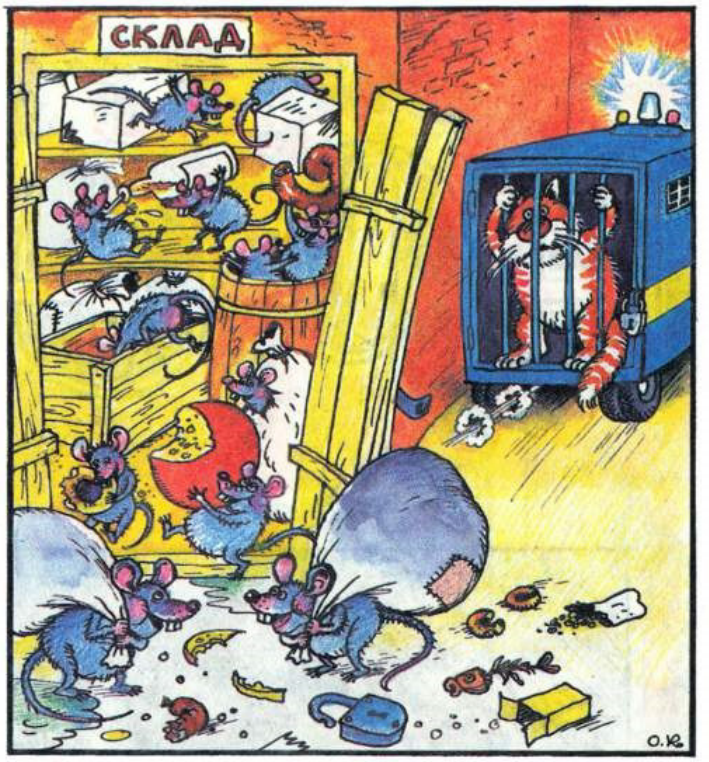

— Нашого Васька за несплату податків забрала міліція. Ось тепер порозкошуємо!

ДВА КОЛЬОРИ

Запитав онук бабусю
На весільнім святі:
— А чого це наречена
У білому платті?

— А тому, — відповідає
Йому баба Настя, —
Що цей день для молодої —
То найбільше щастя.

— Ага... Тоді я вже знаю,—
Каже внук в задумі,—
Чому ото наречений
В чорному костюмі.

Леонід ГАЖАЛА.
м. Біла Церква.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема А. Степанова)

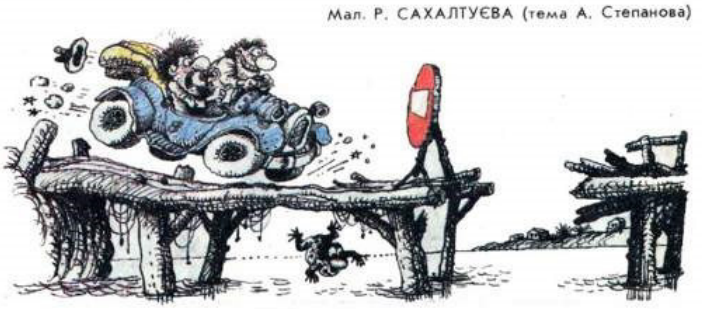

— Куди летиш, ти що — сліпий?!
— Кричи сильніше, я погано чую!

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

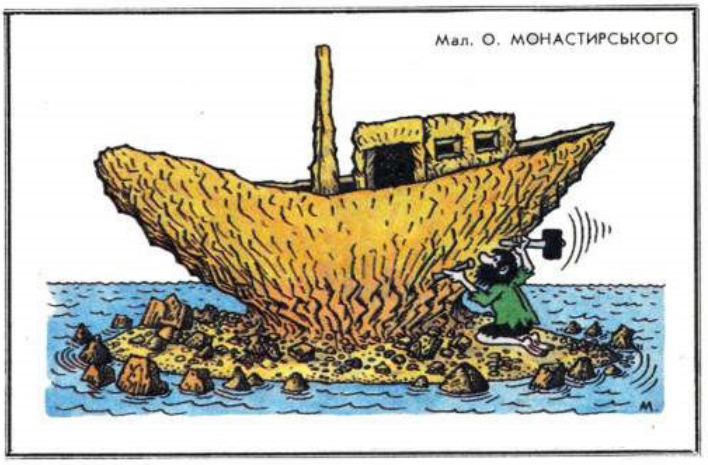

СПІВАНКИ

Остарбайтерові Марку
З Німеччини прийшли марки.
В Україну вже прийшли,
Та їх й досі не знайшли.
* * *
Мертві бджоли не гудуть,
А живі голосять —
Ніде гречки не знайдуть,
Тож нітрати носять.
* * *
Голові «упік» на зборах
Через те ось і «попух»:
Зоотехніком був вчора,
А сьогодні — вже пастух.
* * *
Депутат потрапив в рай.
Крик там чути: «А-я-яй!
Він такого тут натворить —
Рай у пекло перетворить!»
* * *
А у нашому селі
Страх вродили картоплі.
Пропада врожай, гниє —
З Польщі бульбу люд жує.
* * *
Ймення дуже симпатичні
Діткам дав Матвій у січні.
Син — Парламент, знаю я,
А донечка — Сесія.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.
с. Кричильськ
Сарненського району
Рівненської області.

КРУТІ ДУМКИ

Слава політика залежить від кількості анекдотів про нього.

Свобода вибору: або злидні, або неприємності на роботі.

Коли хатина стає палацом, вона забуває про своє походження.

Вина пенсіонерів перед державою в тому, що вони дожили до похилого віку.

Чи ображаються дурні, якщо їх називають ідіотами?

Міліція здатна спіймати того, хто не встиг від неї втекти.

Найпростіше рішення житлової проблеми — вселити надію.

Юрій РИБНИКОВ.

ОПИСКИ-САМОПИСКИ

АНШЛАНГ.
БЕЗ ВИНА ВИНУВАТИЙ.
БРУТОГОЛОВІ.
ВЕСНАЖЛИВА РОБОТА.
ГАЛЯ-КОНЦЕРТ.
КУРИНАРІЯ.
ЛЮДИНА ВІД СОФИ.
МЕ-Е-Е-ККА.
МІНІСТР САМООБОРОНИ.
МІНПРОСО.
ПРОФАН-БУТАН.
САТИСФІКЦІЯ.
ФАНТА-МОРГАНА.
ЯМБІЦІЯ.

Борис РЕВЧУН.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Лейтенанте, я попросив вас загримувати під звичайного громадянина, а ви, по-моєму, перестаралися...

Сатиричні мініатюри

РІЗНІ КАЗОЧКИ

— Казка вечірня закінчилась, сину.
В ліжко мерщій: вже пора тобі спати.
Ми ж ще подивимось теленовини —
То казочки для матусі і тата.

●

БАРАНИ

— Я ветеран! — сказав Баран
Й пішов одразу на таран.
Молодший теж стерпіть не міг —
Рвонув назустріч з усіх ніг...
Тріщали роги і лоби —
Дурний дурного люто бив.

Василь КРАВЧУК.

м. Ізяслав.

Мал. О. ГУЦОЛА

Робін Гуди! Відгукніться!

Звернення до грабіжників, злодюг, рекетирів, до тіньових бізнесменів та інших, хто протизаконно і протиморально збагачуються за рахунок збіднілих колишніх творців усіх матеріальних благ,— до всіх тих пройдисвітів, у яких лишилася хоч краплина совісті і досить розуму, щоб тверезо оцінити нинішню ситуацію в Україні і подбати про майбутнє спасіння своєї душі.

Дедалі рідше одержую листи від фронтових побратимів — нема грошей на конверти. Та інколи, головним чином до Дня Перемоги, прориваються. В них — зневіра, біль, що крає душу: невистачає грошей на хліб; нема ліків, щоб угамувати хворобу; страшно жити, а ще страшніше — вмирати, бо нема коштів, щоб по-людськи поховати.

Старість. Самотність. Забуття...

Президент каже: грошей нема. Прем'єр-міністр вторить йому. Пани в депутатському облаченні, забувши, що добродійно треба діяти, а не говорити, відхиляють проект закону про підвищення мінімальної зарплатні. А фронтовиків, пенсіонерів щодень лякають скасуванням злиденних пільг.

Читаю листи фронтових друзів і серце крається. Вони чекають допомоги, поради від мене, голови ради ветеранів... Та що ж я можу?! Ось вирішив написати листа в найпопулярніше видання...

Довкола усе давно вже стрімко і невтримно падає: виробництво, реальна зарплата, освіта, медичне і побутове обслуговування, народжуваність... Зате зростають тіньова економіка, перекази в зарубіжні банки. Небаченими темпами зростає злочинність. Ось де справжня влада! Ось де шалені гроші, яких не може знайти навіть Президент!

Пани тіньовики, грабіжники! То, може, поділитеся своїми «доходами» з фронтовиками, рятівниками Вітчизни, га? Подумайте, адже більше нікому, як бачите. А користь — і велика! — буде не тільки для них, а й для вас — і моральна, і дещо більша.

Ну ось уявіть собі. Ви перерахуєте якусь там сотню тисяч гривень ветеранській лікарні, що гине, або будинку для старих, або встановите доплату до мізерної пенсії самотньому героєві війни, що голодує і вже мріє про той світ, як про порятунок. Врятуєте життя людям — заробите щиру вдячність, а заодно і квитанцію на перераховані благодійні гроші.

А коли вас візьмуть (В. В. Дурдинець запевняє, що рано чи пізно візьмуть усіх, і я йому вірю), знаєте, як чудово буде виглядати — Робін Гуд, допомагав бідним!!!

А пожертвування легальних злочинців на благодійні цілі! Вони ж взагалі навіть податком не обкладаються. Тож скільки награбованих грошиків відмити можна!

Певен: перші ж такі починання швидко знайдуть підтримку і поширення. Бо, погодьтеся, кожен із вас, або майже кожен, був колись чесною людиною і десь у глибині душі, мабуть, мріє здійснити воістину благородний вчинок. Так здійсніть!

Я вже бачу, як починання першопрохідців знаходять широку підтримку і перетворюються на могутній, масовий рух. (Згадайте стахановський, бусигінський, кривоносівський!). Звання, ордени... А що? Уряд же не зміг, а ви зможете. Врятуєте народ від вимирання, країну від остаточного зруйнування.

Якийсь журнал чи газета повідомить про відкриття спеціального рахунку, приміром, у тому ж, найчеснішому «Градобанку», з якого, за спеціальним рішенням ради злодіїв чи хунти тіньовиків, видавалися б гроші ветеранським інвалідам, афганським організаціям, окремим бідакам...

Під прикриттям квитанцій, що засвідчили б благородну благодійну діяльність, можна було б створити об'єднання благодійників за професіями — махінаторів, убивць, рекетирів та інші, зареєструвати їх у Мінюсті (там і не таких реєструють!), а з часом навіть висунути своїх кандидатів у депутати...

Панове! Поспішайте! Адже якщо в умовах аритмії нашого життя офіційна влада виявилася безпорадною і безпомічною, спромоглася лише у величезних масштабах породити криміналітет і корупцію, то хто ж, крім вас, врятує честь держави, життя найнезахищенішої частини народу — його нещасних стариків?

Олександр ЛЕБЕДЄВ,
фронтовик, голова ветеранів колишнього 40-го окремого артдивізіону
(фронтова пенсія 74 гривні 35 копійок).

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Може, і вам євроремонт зробити?!

УСЕ — З СОБОЮ!..

Степан з сіткою склотари
Бреде опівночі.
Дмитро вгледів і з подиву
Аж витріщив очі.
— Куди це ти направився? —
У нього питає. —
Хіба пляшки серед ночі
Крамниця приймає?
— Не приймає. Ти послухай,—
І почав зітхати,—
Ось тицьнула жінка в руки
І вигнала з хати.
Розходилась, як тигриця,
Сьогодні Оришка:
«Оце,— каже,— твої речі
И твоя ощадкнижка...»

Іван ТАРАНЕНКО.

с. Миколаївка
Петропавлівського району
Дніпропетровської області.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

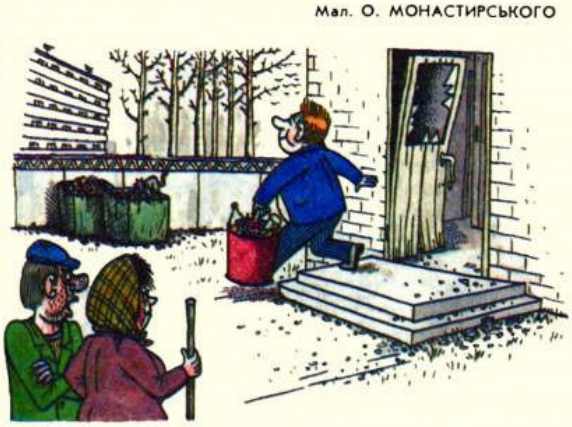

— Сидорчуки стали жити краще, бачиш, яке велике відро купили...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Чув, ти до сексопатолога ходиш?
— Ходжу. Ох і жінка, ох і жінка!!!

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Недавно чув виступ заступника міністра енергетики, який запропонував, щоб борги підприємств, котрі не платять за електрику, «перекинули» на нас, споживачів.

Мої знайомі з цього виступу обурюються. Мовляв, скільки вже можна латати діри в некерованій економіці за рахунок бідних громадян! А от я абсолютно спокійний. Навіть у ці дискусії не встряю. Оскільки вже сьогодні не маю можливості із своєї мізерної зарплати платити за електроенергію. Вже сьогодні ця плата мені не по кишені! Тож, як сказав один герой анекдота: яка різниця, скільки разів бути повішеним?

М. ГЛАДЬКО.

м. Суми.

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Лікарю, я вже тиждень не палю, а дим і досі з мене пре!..

КОРОТКО КАЖУЧИ

Чим коротші руки, тим довший язик!

Жінку прикрашає косметика, а чоловіка — посада!

Олександр СУХОМЛИН.

Гумористичний ЗАДАЧНИК

ЗАДАЧА № 1

Сава сидів на груші. Сидів, сидів... знічев'я взяв і плигнув на землю. Летить... Глип — під грушею сусідів бугай лежить.

Скажіть, будь ласка: чи може Сава, падаючи, передумати і стрибнути назад?

ЗАДАЧА № 2

Їду на роботу, користуючись послугами метрополітену. Затиснутий з усіх боків. Наглухо. Не поворухнутися. Поряд, як у тій пісні — «красива жінка незаміжня, стоїть, задумавшись, в метро». До речі, стоїть на моїй нозі. Ось уже 10 хвилин.

Скажіть, будь ласка: може, я їй подобаюсь?

ЗАДАЧА № 3

У першої людини було мало потреб. А саме: їсти, спати, розмножуватися. З часом додалося: рахувати, писати, читати, кохати... Потім, навіть ніхто не знає звідки, у людини виникла потреба займатися політикою. З цього й почалося...

Скажіть, будь ласка: що?..

ЗАДАЧА № 4

— Ал-ло! Мамо, це ви? Ліків я вам іще не купив. Теплих капців, про які ви мені нагадували, ще не знайшов. Окуляри, як випаде час, обов'язково замовлю. Про лимони пам'ятаю. Грілку, як тільки куплю, передам тіткою Іриною. Може, ще щось треба, не соромтесь — кажіть...

Скажіть, будь ласка: звідки беруться такі турботливі діти?

ЗАДАЧА № 5

У діда було 3 зуби і всі золоті. У онука було 33 зуби і жодного золотого.

Скажіть, будь ласка: чому онук заздрить дідові, а дід заздрить онукові?

ЗАДАЧА № 6

Фразеологізм «Ловити рибу в каламутній воді» майже дослівно означає: використовувати чиїсь труднощі, щоб мати особисті вигоди.

Скажіть, будь ласка:

1) Чи можна ловити рибу в каламутній воді на одну вудку і на один гачок?

2) Чи можна ловити рибу в каламутній воді рибальською сіткою?

3) Чи можна в каламутній воді «глушити» рибу?

4) Чи можна ловити рибу в каламутній воді під час нересту?

5) На що клює риба в каламутній воді?

6) Скільки у нас рибалок-любителів, скільки рибалок-професіоналів, які ловлять рибу в каламутній воді, і від чого та кількість залежить?

рибу в каламутній воді, але вони того робити не вміють?

8) Чи можливий промисловий вилов риби в каламутній воді?

9) Які мають пільги ті, хто ловить рибу в каламутній воді?

10) А хто взагалі каламутить воду?

Микола ВОЗІЯНОВ.

м. Харків.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Якщо ваша кицька вже не хоче «Віскас»...

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Ваша думка про економіку країни?
— Киньте гривню, тоді скажу...

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Як співається у пісні — «душа болить і серце плаче...» З кожним роком у нас зростає кількість хворих. А Міністерство охорони здоров'я змушене у кілька разів зменшити кількість лікарів. Де логіка? Якщо не можуть наші керівники знайти у бюджеті гроші на освіту, на медицину, на культуру, то давайте взагалі ліквідуємо ці міністерства. І нехай держава не замилює нам очі, що вона дбає про наше здоров'я і духовність.

В. МАКСИМЕНКО.

м. Суми.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Колеги

ГУМОРЕСКА

— Привіт, Сидорчук, ти чого тут стоїш?

— Торгую.

— А, молодець! Чим торгуєш? Щось я не бачу твого товару!

— Немає у мене ніякого товару.

— Як це?

— Звідкіля я візьму товар? Я ж інженер — наш завод стоїть, ось і вимушений вийти поторгувати, жити ж треба!

— Так воно то так, просто я не розумію, як ти можеш торгувати, якщо у тебе немає товару?

— Та чого ти причепився до мене зі своїм товаром?! Ти сам чого на базар прийшов?

— У справі: походити, подивитися, може, щось куплю.

— І що б ти хотів купити?

— Багато чого. Тільки, правду кажучи, грошей у мене, на жаль, ні копієчки...

— Отже, виходить, ми з тобою, так би мовити, колеги! Я — торгую без товару, а ти — прийшов на базар за покупками без грошей. З чим тебе, колего, і вітаю!

Олександр ПЕРЛЮК.

м. Кіровоград.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема С. Терещенка)

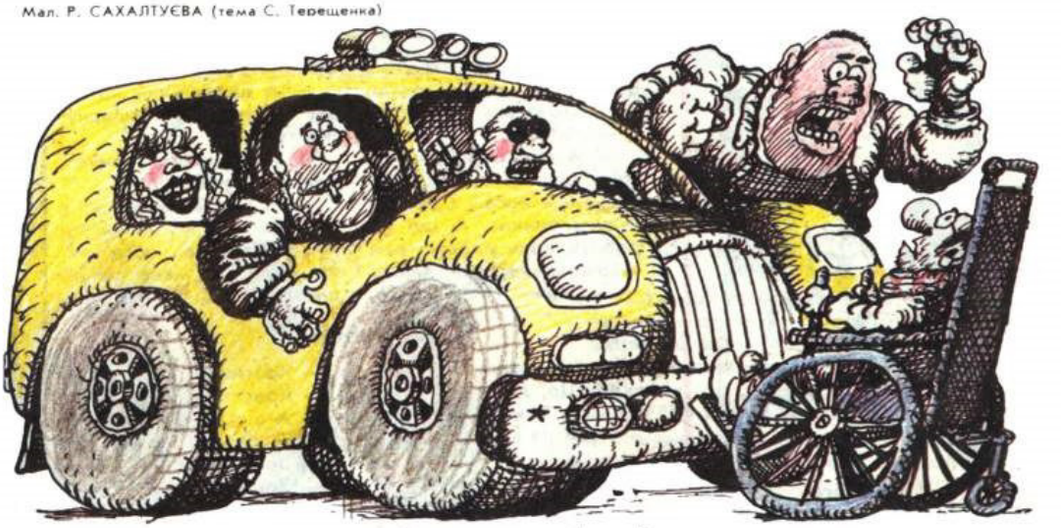

— Ти на кого «наїхав»?!

Друже ПЕРЧЕ!

У сусідній державі президент видав розпорядження, щоб усі чиновники їздили тільки на вітчизняних «Волгах». Мовляв, треба підтримувати свого виробника. Гадаю, що нам теж треба так зробити. Нехай усі наші можновладці їздять тільки на «Волинянках». І тільки тому, хто буде добре працювати, можна дозволити пересісти на «Таврію». Чиновників у нас багато, і наші автомобільні заводи після такого запровадження ніколи не простоюватимуть.

В. ПРОСЯНИК.

м. Луцьк.

РАДОМИШЛЬСЬКИЙ РЕЄСТРАТОР

Сержант міліції, якого викликав заступник начальника Радомишльського райвідділу внутрішніх справ пан майор Копилян, виструнчився і, лунко клацнувши каблуками, відрапортував про своє прибуття.

Пан майор зміряв його керівним поглядом і, потарабанивши пальцями по розбухлій теці, глухо прохрипів:

— Ось тут, хлопче, лежить грізна заява, в якій ідеться про твої липкі руки. Що ти від водія вимагав хабаря за те, що він поставив свого автомобіля не там, чи не так, як тобі подобається.

— Не хабаря, а законний штраф, пане майоре... — спробував виправдатись спантеличений сержант. — Бо ж той водій загнав свого «Мерседеса» аж на клумбу.

— Щоб це було востаннє! — підвів риску розгніваний пан майор.

Довго сушив собі голову молодий сержант над незбагненною поведінкою пана майора, який горою став на захист водія загадкового «Мерседеса». Він не знав, що до Радомишля недавно залетів столичний «птах». Дрібненький, правда, та ще й з обскубаними крильцями. Зате на «Мерседесі». Спочатку завів знайомство з бухгалтером міського споживчого товариства Оксаною Заричевою. Відрекомендувався Костянтином Лихацьким, повідомив, що йому всього лише 25 років і з захопленням почав розповідати про свою бізнесменську вдачу та чисту й прозору біографію. Обминувши лишень кілька подвигів, за які тричі вмощувався на лаві підсудних. А на прощання попросив свою нову знайому влаштувати рандеву у райвідділі внутрішніх справ, бо йому треба терміново зареєструвати кілька придбаних ним автомобілів-іномарок: дві «Шкоди-фаворит», «Шевроле-люміну», «Сеат-кодобу», «Мітсубісі-ленсер», «Сеат-Толедо» і «Мерседес-250 ТД».

Від захоплення талантом юного бізнесмена очі в Оксани загорілися, як фари потужного «Мерседеса». Вона хутенько побігла до своєї подруги — бухгалтера цього ж МСТ Галини Костянтинівни Марченко, котра мала знайомство у міжрайонному реєстраційно-екзаменаційному відділі (МРЕВ). Старший державний інспектор того відділу пан Тарнавський, слухаючи прохання Галини Марченко, уявив звабний шелест обіцяних доларів і дав слово офіцера зробити все, як годиться.

А Лихацький з Галиною Марченко гайнули по району шукати «добровольців», на яких можна було б зареєструвати іномарки. Костянтин Лихацький міцно потиснув руку пану Тарнавському і, залишивши в тій руці сотенну доларову купюру, притьмом подався до Києва гуртувати нову авточереду.

Не минуло й двох тижнів, як Лихацький знову постукався до кабінету пана Тарнавського. Але на його стукіт ніхто не відповів. Пан Тарнавський пішов у відпустку... Зате Галина Марченко була на місці. І цього було досить.

— На Тарнавському світ клином не зійшовся,— весело просокоріла вона і повела до ще впливовішого чиновника — заступника начальника Радомишльського РВВС пана майора Копиляна — і той, загадково кашлянувши, дав зрозуміти, що коли теє, то й він зробить онеє...

Лихацький знову помчав до Києва і розгорнув на всю широчінь підготовку до зустрічі на вищому рівні. Він якимось сьомим чуттям відчув, що таку персону, як заступник начальника райвідділу міліції однією, навіть найбільшою, долярівкою не втішиш. Треба шукати щось звабніше. Зупинився на музичному центрі «Соні» вартістю 850 гривень.

Чарівні звуки «Соні» витиснули з голови високого правоохоронця службову принциповість, і він, пританцьовуючи, побіг до начальника МРЕВ М. Андросовича з уклінним проханням: не гаючись, без ніякого оглядання та обмацування кожного автомобіля зареєструвати сім іномарок. А те, що всі ті іномарки знаходяться не в Радомишлі, а в Києві, пан Копилян пояснив отим жартом, що на городі бузина, а в Києві дядько. Досить і списка мешканців Радомишльського району, які згодилися, щоб на них зареєструвати.

Андросович почухав потилицю, проте відмовити в проханні такого солідного керівника не посмів. А коли Лихацький «підкинув» Копиляну два телеки — «Фунай» за 740 гривень та «Акай» за 600 гривень, пан майор ладен був виконати не одну його забаганку. Яка, зрозуміло, не вписувалась у рамки закону.

З часом вигулькнула потреба зареєструвати ще кілька іномарок. Цього разу Копиляну перепало дві шкіряні куртки.

Пан майор нарядився в обнову, покрутився перед дзеркалом і подався до того ж МРЕВ усе з тією ж остогидлою пропозицією: зареєструвати без оглядин і без затримки на підставних власників...

І хтозна скільки він іще зареєстрував би. І, може, здобув би більшу славу, як колись славетний колежський реєстратор. Та склалося так, що Лихацького, а з ним і радомишльських реєстраторів, зареєстрували спочатку в облпрокуратурі, а потім і в обласному суді.

Одне слово, сидять тепер обоє із стриженими головами. А знайомий нам сержант нарешті зрозумів, чому пан Копилян у кожному бачив хабарника... Навіть тоді, коли дивився у дзеркало...

І. ІЛЬЧЕНКО.

Житомирська область.

Вітаємо ювіляра!

Відомого письменника-сатирика Володимира ЧЕПІГУ з його першим 60-літтям.

Усмішки з конверта

ВЕСЕЛИЙ

— Куме Іване, що ви робитимете, коли у гостях вам захочеться чхнути?

— Чхну.

— А культурний чоловік у такому випадку тре пальцями носа і бажання чхнути зникає. А що ви робите, коли у гостях вам захочеться випити чарку?

— Скажу господарю, що пора сідати до столу.

— А культурний чоловік у такому випадку жартує.

— І у нього зникає бажання випити?

— Е, ні! Ха-ха-ха!

— Тепер я розумію, куме Степане, чого ви прийшли до мене такий веселий...

ЗА ВІКНОМ

— Васильку!

— Що, дідуню?

— Ти ближче до вікна, що там на вулиці робиться?

— Дядько Вовка пішов... Біля колодязя люди стоять... Сорока полетіла... Півні б'ються...

— А що там у сусіда?..

— Невістка сусідова сидить. У затінку.

— Красива?

— Красива.

— А що на ній?

— Нічого.

— Зовсім?

— Зовсім.

— Тоді, Васильку, допоможи мені встати. На це я сам подивлюся.

Микола ВОЗНИЙ.
м. Харків.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Це керівники підприємства, на якому сьомий місяць не виплачують зарплати...

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Зачекай з щоденником. Спершу скажи, де ти пляшку з горілкою сховав...

Чудасії

Ціолковському не сподобалося б...

Якби (припустимо таке) пророкові космічної ери Ціолковському довелося добиратися з наших країв у свою Калугу, він, гадаю, скористався б потягом Сокаль-Підзамче. Потім до головного львівського залізничного двірця трамваєм, потім... Велосипедом же він послуговувався в Калузі, бо якби вирушив ним із Сокаля, то не встиг би напрацювати жодних теорій щодо космічних мандрівок.

Прошу вибачити, але далі піде лише про поїзд № 6054, що курсує поміж Львовом та Сокалем. А Костянтина Едвардовича згадано просто при нагоді і хіба що для того, аби легко, ледь-ледь йому позаздрити. Ні, не тому, що Сокаль — діра, а тільки через те, що на цьому поїзді нині туго з квитками. Не дають.

Заради справедливості скажу: це не означає, що люд перестав навідуватися в місто над Західним Бугом. Їздять. Сотнями. І за проїзд платять. Але рідко кому шастить мати квиток «від» і «до».

Не відаю, як у Сокалі, але на Підзамчому касир бере за проїзд повну його вартість, а квиток видає до середини маршруту, у кращому випадку — на дві третини відстані.

Не питайте, куди йде решта грошей, бо воно ясно. Якось перевірили, скільки ж народу їде зі Львова до самого Сокаля. Вийшло: у два вагони не вмістиш. А у касирки К. у звіті за півдобову зміну вказано, що їздив туди... один пасажир.

Думаю, пану Костянтину це не сподобалося б. Мо', він тому і рвався у космос?

В. АРТОСИК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Що, тілом торгуєш?
— Ой, та скільки там того тіла?!

Мал. В. ПОДЧЕКАЄВА

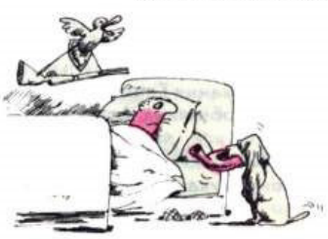

Мал. К. АВІЛОВА

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема А. Василенка)

— Багато за дачу хочете!
— Так вона ж триповерхова!

Кримінальні сюжети

ЗАПРОШЕННЯ

Харків'янин Г. Стокур у вільний від основної роботи час трохи підробляв на своїх «Жигулях». Якось пізнього вечора сіла до його машини симпатична дівчина і попросила за п'ятірку підкинути додому. Дорогою розговорилися, познайомилися. Дівчина встигла розповісти, що звуть її Ніною, що живе вона сама і дуже боїться темряви. А оскільки її під'їзд не освітлюється, то вона оце перебуває в розпачі — доведеться ж бо до рідного притулку добиратися навпомацки.

Водій погодився провести її до квартири. І там одержав за це нагороду — чашечку гарячої кави.

Та не встиг він ту каву допити, як несподівано повернувся Нінин чоловік, притому не сам, а з двома друзями.

Закінчилася ця історія для Г. Стокура сумно. Його побили, звинуативши у згвалтуванні чесної жінки, забрали гроші та виставили рахунок на таку суму, якої у бідолахи не було.

Отож і звернувся він до міліції, яка виявила, що Ніна Каніщева та її спільники Олег Грабоус і Анатолій Ставенко давно і в основному успішно промишляють подібним чином. І герой нашої розповіді був першим, хто наважився на них поскаржитися.

В. МОЗГОВИЙ.

ПРОПАВ НАРЕЧЕНИЙ

Напередодні свого весілля Віталій Ляшинський вийшов із дому й не повернувся. Два дні його наречена перебувала у відчаї, а її родина — в розпачі. Всі губилися в трагічних здогадках, висували сумні припущення, та усе ж таки сподівалися, що Віталій ось-ось об'явиться. Вже збиралися було відміняти урочистості, як у їхній квартирі пролунав телефонний дзвінок. Нахабний чоловічий голос повідомив, що наречений поки що живий і здоровий, але якщо за нього не віддадуть тридцяти п'яти тисяч доларів, які він завинив, його здоров'я може значно погіршитися, аж до того, що весілля не відбудеться.

Майбутній тесть Віталія, комерсант, власник малого підприємства, погодився на умови вимагачів. Він мав зустрітися з ними наступного дня і обміняти готівку на нареченого.

Проте обмін не відбувся. Йому завадили працівники правоохоронних органів, до яких після деяких вагань усе ж таки звернувся батько нареченої. І тут з'ясувалося, що Віталій завинив не лише долари, а й майже за три роки аліменти своїй першій дружині. А з другою, з якою на той час перебував у законному шлюбі, і не думав розлучатися.

Весь цей маскарад з весіллям він затіяв лише для того, щоб разом із другом виманити гроші у батька дівчини, яка повірила в щирість його намірів.

О. СОТНИК.

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Тюрми переповнені, то я здав ув'язнених в камеру схову.

Мал. О. КОХАНА

— Плати, діду, в'їзне мито!

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

ДИПЛОМ ІЗ ГАРАНТІЄЮ

«Кожний пересічний нікчема у начальники преться!» — писав колись великий сатирик. Може, саме цей умовивід класика надихнув сміливих і винахідливих із київської фірми «Мерлат ЛТД» на створення «Вищих курсів з керування та маркетингу». В усіх об'явах та оголошеннях закликаючи громадян віком від 18 до 50 років поступити на ці курси, вони обіцяли їм після закінчення диплом з гарантією високооплачуваної роботи: «Мінімальна зарплата випускника наших курсів — від п'ятисот доларів на місяць».

Громадяни клюнули на цей заклик і виклали за навчання на місячних курсах по 400 зелененьких. А після одержання диплому, вірніше, довідки про закінчення, поцікавилися, коли ж матимуть оте направлення на керівну і високооплачувану роботу. Їм пояснили, що тепер із такою роботою стало сутужно і що доведеться їм шукати її самим.

Ображені випускники курсів звернулися до компетентних органів. Перша ж перевірка показала, що викладачі тих курсів — люди без належної освіти. І взагалі все це навчання — звичайнісінька авантюра. А, отже, плакали грошенята довірливих громадян.

Г. САВЧЕНКО.

ПИТИ ЧИ НЕ ПИТИ?

Сьогодні точаться дискусії про користь чи шкоду спиртних напоїв. Для одесита Леоніда Юрійовича Скляра це питання однозначне. Дуже корисно, впевнений він, заглянути, скажімо, до такого закладу, де можна перехилити чарочку-другу. Якби не зайшов якось увечері до бару, то, можливо, ніколи б більше не побачив дорогих своєму серцю речей.

Леоніда Юрійовича обкрадали двічі. Двічі грабували його квартиру. І в обох випадках пошуки злодіїв виявились безрезультатними. І треба ж було такому статися, що друзі затягли його в бар «Кут», що поблизу залізничного вокзалу. Коли бармен Григорій у черговий раз наливав йому коньяку, він раптом помітив на його руці до болю знайомий перстень. Леонід Юрійович тут же поцікавився, звідки він у нього.

— Де взяв, де взяв? Купив! — відповів популярним жартом бармен.

А коли те ж запитання повторив слідчий, бармен уточнив, у кого саме придбав цю коштовну дрібничку. Потягнувши за цю ниточку, слідчі й вийшли на злодіїв, що мешкали по сусідству з потерпілим. На подив, вони ще й не встигли розпродати всі речі, поцуплені у Скляра. Отже, будемо вважати, що йому пощастило.

Ю. ЗОЛОТАРЬОВ.

ФАХІВЕЦЬ

— Що це ви робите, Пилипе Петровичу?

— Та борщ варю, бо жінка до матері поїхала.

— І скоро звариться?

— Та вже кипить.

— А як на смак?

— Та ніби нічого. От якби ще капустки додати, картопельки вкинути, жменьку квасольки та шматочок м'ясця, то і за чуба не відтягли б.

Почула і записала Г. ЗАТУЛА.

с. Бугаївка Ізюмського району Харківської області.

ЯК УДОМА

Кондуктор відчиняє купе й питає пасажирів:

— Ну, як почуваєтеся?

— Як удома.

— Так добре?

— Так холодно.

ДОБРЕ, ЩО СКАЗАЛИ

— Степане Петровичу, — каже вчителька, — від вашого Гриця вчора попахувало спиртним.

— О, добре, що сказали, а то я ніяк не можу знайти, де жінка горілку сховала.

СЕРДИТЬСЯ

— Петре, підемо до Лесі і Гриця на гостину? — каже дружина.

— Ні.

— Чому?

— Гриць на мене сердиться.

— За що?

— Я колись ходив до його Лесі.

— Ну й що? Ти ж не одружився на ній.

— Тому й сердиться.

П'ЯТЬ МАТІВ

— Де це ти так довго був? — питає жінка чоловіка.

— Грали у Петра в шахи.

— А потім?

— Що потім? Отримав п'ять матів і пішов.

— А в тебе що, язика немає?

ВЛАДА І НАУКА

— Петре, ти захистив дисертацію?

— Ні.

— Чому?

— Влада помінялася.

— То що робитимеш?

— Писатиму другу.

СТАЛО ЛЕГШЕ

— Як живеться, Петре?

— Стало легше, як оженився.

— Ну, звичайно. Удвох легше всьому раду дати.

— Та не в цім справа.

— А в чому ж?

— Раніше ходив до двох, а тепер залишилася одна.

ХАЙ ГУЛЯЄ

— Петре, — каже дружина, — треба нам уже женити нашого Гриця.

— Навіщо? Нехай ще гуляє хлопець, а то ожениться і буде мучитися, як я.

ЗНАЄ

— Петре, — шепоче жінка, — як п'єш, то не забувай, що ти в гостях.

— Не турбуйся. Я випиваю все, що наливають: не забуваю, що вдома ні грама не дасиі!

СОРОМНО

Вчителька до учня:

— Тобі не соромно перед друзями, що ти не розв'язав задачки?

— Ні. То їм хай буде соромно.

— А то чого ж?

— Бо ніхто не дав списати.

БУЛО ЧОГО

— Чого в тебе вуха червоні?

— А то я з шефом розмовляв по гарячому телефону.

ВДОМА ТЕЖ

— Ти знаєш, Степане, твою Ганю на роботі ніхто не переспорить.

— Удома теж.

ПІДІБРАЛИ КЛЮЧ

— Петре, то правда, що у вас на прохідній чергує робот?

— Так.

— Добре справляється зі своїми обов'язками?

— Спочатку працював бездоганно, а потім хлопці так його розбестили випивкою, що за сто грамів пропускає будь-кого без жодної перевірки.

Почув і записав Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська на Львівщині.

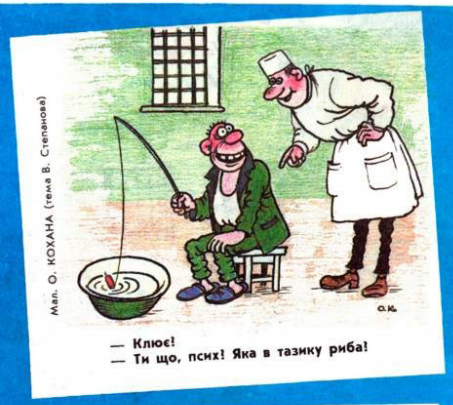

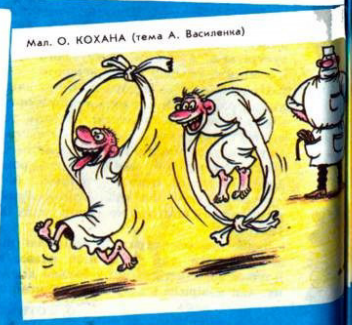

ДИВНИЙ ЧОЛОВІК

— Ганю,— питає подружка, — де ти знайшла собі такого чоловіка? Він як вип'є, то якийсь... прицюцькуватий.

— Ти що, він горілки і в рот не бере.

СИН

— То правда, що Леся народила сина?

— Так.

— А хто її відвідував?

— Степан і Петро.

— А чому аж двоє?

— Дивилися, на кого з них схожий син.

ВІД РАДОЩІВ

— Ти чув, дід Кузьма помер.

— Коли?

— Вчора.

— Від чого?

— Від радощів.

— Яких?

— Листоноша принесла пенсію за три місяці...

ГОЛОВНЕ — ГРОШІ

Зайшов покупець до магазину, глянув на овочі, в'ялі і гнилуваті, підійшов до продавця та й питає:

— Ви людям чи худобі оце продаєте?

— Хто заплатить, тому і відпускаю.

ДИХАТИ НЕ ТРЕБА

Автоінспектор зупинив водія і каже:

— Ану, дихни.

— Я вже дихав.

— Кому?

— Автоінспекторові на попередньому посту ДАІ.

— Тоді дихати не треба, а платити — відразу.

МОЖНА

До переповненого автобусу підбіг чоловік, силкується до нього пропхатися.

Водій побачив і каже:

— Ви бачите, що зовсім немає місць? Куди ж ви лізете прямо на жінку?

— А це моя.

КОМУ ЯК...

— Петре, — запитав приятель, — тобі тяжко вчитися в інституті?

— Мені легко, а батькові — тяжко.

ЗІНА ПЕТРІВНА

— Петрику,—питає, батько, — а чому це тобі Зіна Петрівна поставила у щоденник двійку з малювання?

— Вона нам дала завдання намалювати домашню тваринку, підписати, і дати кличку.

— Що ти намалював?

— Козу.

— Виходить, намалював погано?

— Чого погано? Дуже добре. Але вчительці кличка не сподобалася.

— А як ти її назвав?

— Зіна. А потім подумав і додав... Петрівна.

Почув і записав Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська на Львівщині.

ПОЛІТИК

— Розтлумач мені, яка різниця між правими, лівими й центристами?

— Праві є праві, а ліві є ліві... Складніше з центристами... Ага! Покажу на прикладі. Дивись сюди. Центристи, як черевики — наче однакові, а різні: один правий, а другий лівий... І трішки загнуті: правий уліво, а лівий управо. Обидва — до центру.

ЖІНОЧА ЛОГІКА

— Зустрінемось о восьмій. Але я можу запізнитись... Отже, чекай мене до пів на дев'яту.

— Чому б нам не зустрітися о пів на дев'яту?

— Згодна. Тоді чекай мене до дев'ятої.

Почув і записав Євген ПУЗДРОВСЬКИЙ.

м. Полтава.

УТОЧНИВ

УЧИТЕЛЬ: — Коли з'явилась перша людина?

УЧЕНЬ: — Мільйон років тому.

УЧИТЕЛЬ: — А точніше?

УЧЕНЬ: — Два мільйони.

Почув і записав Юрій САВЧУК.

м. Ровеньки на Луганщині.

УСЕ ЯСНО

Веде дядько на ярмарок корову. Зустрічний знайомий до нього:

— Як воно живеться, Петре?

— Дочка вступає в коледж...

Почув і записав Петро ЛЯШЕНКО.

Харківська область.

Малюнки І. ЛУК'ЯНЧЕНКА (м. Бердичев)

ДЕБЮТ У «ПЕРЦІ»

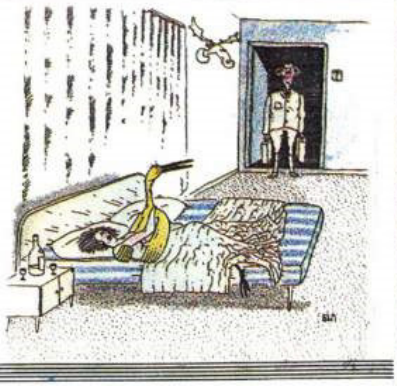

Малюнки С. ТЕРЕЩЕНКА (м. Херсон)

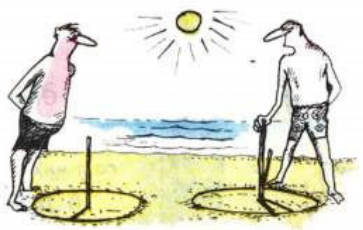

— Звіримо годинники...

ФОРС-МАЖОР НА МАЛЬОРЦІ

Потяг до мандрів — це не хвороба, а поклик душі. Інакше хворими можна було б визнати чималу частину людства тільки тому, що вона прагне їздити, лазити, ходити якогома далі від домівки — світу побачити, емоціями зарядитися, чогось навчитися. А кому подушка під боком і свіжа газета вже миліші за поліно під головою біля лісового багаття, той, здається, найнещасніший серед нещасних.

Директор харківського заводу «Електромашина» А. П. Колесник таким себе не вважає. Він до перших належить: непосидючий. А чому це керівник повинен прирости до крісла, обкластися циркулярами і далі прохідної нічого не бачити?! Так і мохом можна обрости. Вважаючи себе прогресивним директором, пан Колесник крутиться — себто вчиться, спілкується, радиться. Сьогодні він не уявляє своєї роботи поза хмарочосами Манхеттену, сонячними пляжами Мальорки і душевними бесідами в Ізраїлі із колишніми співвітчизниками.

Подейкують, ніби за морем директор «Електромашини» враз позбувається мігрені, яка вдома мучить його якщо не цілодобово, то протягом всього робочого дня. Перевтомлюється бідолаха. Адже на тлі загальної кризи завод теж ледь дихає: електронасосів ніхто не купує... Дорогі, та й якість їх бажає бути кращою. Тут не те що голова тріщатиме — вити захочеться. Тому пан Колесник залюбки і тікав за тридев'ять земель, подалі від об'єктивно-суб'єктивних негараздів і в'їдливих підлеглих. Особливо робітників, котрих мучать простої виробництва. Подихає безпроблемним середземноморським повітрям, огляне хмарочоси Нью-Йорка, і з новими силами береться за вітчизняні проблеми.

Звісно, заздрісників вистачає. Бачте, не подобається декому, що багато їздить і мало буває в цехах. Ну то й що? Це не показник ефективності керівництва. Так що кидати улюблене хобі Колесник не збирається. Тим більше, що поруч працюють однодумці, котрі теж більше прислухаються до поклику власної душі, ніж до голосу колективу. А вона постійно закликає пізнавати світ. І не в Мерефі чи Мотовилівці, а тільки в заморських країнах. Не просто так, а винятково задля сприяння рідному підприємству. От з'їздили до благословенних США А. П. Колесник, головний бухгалтер В. І. Пушко і заступник директора з економіки В. О. Швидченко. Знову ж таки країну подивитися і досвід мудрих капіталістів перейняти, аби, значить, оте передове впровадити на своєму виробництві. Залишилося таємницею, на скільки саме збільшилася реалізація електронасосів серед фермерів і дачників, але достеменно відомо: оті мандри до статуї Свободи зменшили заводську касу на 14940 доларів.

Зате скільки вражень! Завод, мов вулик, гудів доти, поки директор та начальник фінвідділу В. М. Тимохіна не гайнули вже до Іспанії. Кажуть, на семінар менеджерів та вдосконалення експортно-імпортних операцій, який обійшовся заводській казні у 8400 доларів. Цілком можливо, що влітку на березі Середземного моря значно краще сприймаються премудрості форс-мажору та дилерства, ніж взимку — дебету і кредиту на Москалівці. А якщо під пальмою за склянкою джину з тоніком вчаться чоловік і жінка, то психологи запевняють: засвоєння лекцій поліпшується у кілька разів. Так що токарям і слюсарям «Електромашини» варто тільки радіти з того, що мають таку непосидючу адміністрацію.

Гріх скаржитися працівникам підприємства на розтринькування дорогоцінної валюти на всякі там закордонні семінари і курси. Витратили на мандрівки до країн Європи та Америки 75600 доларів, так користь заводу яка! Після поїздки директора, начальника фінвідділу та головного інженера Ю. О. Шутя за якихось 18 тисяч доларів до Ізраїлю на «Електромашині» відразу виготовили на один електронасос і реалізували на десять більше, ніж до поїздки. Все завдяки нечуваній організації праці комірників, яку делегація перейняла у Тель-Авіві і хутенько впровадила на заводі.

Але, як не дивно, один насос погоди не зробив: сьогоднішня заборгованість по зарплаті колективу в 290 тисяч гривень не зменшилася, а 610 робітників усе-таки вимушені ніжитися перед телевізором, не одержуючи платні, і чекати, коли ж закордонні вояжі начальства дадуть плідні результати. Попри всі труднощі пан Колесник впевнений: рано чи пізно його підприємство таки стане флагманом вітчизняного насособудування. І нічого, що ті мандри суперечать Указові Президента, котрим категорично заборонено їздити за кордон і купувати іномарки, поки не виплачена заробітна плата. Той Указ для адміністрації «Електромашини» не указ. Вона на чолі з А. П. Колесником іде своїм шляхом.

Володимир СУБОТА.

м. Харків.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Мій чоловік раптом став найпопулярнішою людиною в мікрорайоні. До нього звертаються з проханням сусіди не лише нашого, а й сусідніх будинків здати порожні пляшки. Бо, як відомо, наша міськрада прийняла рішення про те, що склотара може прийматися лише за пред'явленням посвідчення ветерана війни. Отакої честі удостоєні колишні воїни!

З ранку до вечора мій чоловік допомагає людям здавати посуд, якого в них накопичилися гори. І я просто боюся за його здоров'я.

То хочу через тебе, Перче, попросити міськраду, аби вона зобов'язала торгівлю приймати посуд і від ветеранів праці. Тоді б і я, ветеран, могла б хоч трохи допомагати своєму старому.

І. ГАЛЬЧЕНКО,
дружина ветерана війни.

м. Київ.

З великим сумом сповіщаємо наших читачів, що на шістдесят сьомому році раптово пішов з життя головний художник «Перця», член редколегії Валерій Федорович ЗЕЛІНСЬКИЙ.

Сорок п'ять років тому після закінчення інституту прийшов Валерій Зелінський до «Перця», і відтоді не вийшло жодного номера журналу без його іскрометного і дотепного малюнка. Його карикатури передруковувалися за кордоном, видавалися окремими збірками та альбомами, виставлялися на престижних виставках, нагороджувалися дипломами та медалями. Остання з його нагород — срібна медаль на минулорічному всесвітньому конкурсі карикатуристів в Японії.

Валерію Зелінському було присвоєно звання Заслуженого діяча мистецтв України. Та ще носив він звання, котре указом не присвоїти, звання, яке можна лише заслужити високим професіоналізмом у своїх колег по жанру. Це звання — Великий Майстер.

Великою майстерністю було позначено все, що виходило з-під пера та пензля Валерія Зелінського. З щедрістю віддавав він свій талант «Перцеві», збираючи навколо нього найталановитіших — відомих карикатуристів та обдаровану молодь.

Великі майстри не вмирають. Вони продовжують жити в своїх творах, у своїх учнях, в пам'яті прихильників. Житиме Валерій Зелінський і в серцях своїх колег та друзів.

ПЕРЧАНИ.

І губа несита, і дірява свита

Колись про вівцю казали, що це — і кожух, і свита, і губа сита. Не знаю, як в інших місцях, а на Херсонщині так воно і було. Аж поки держава не перестала закуповувати вовну.

Порожнє місце тут же заповнили кмітливі підприємці, котрі почали диктувати господарствам свої ціни. І додиктувалися до того, що той, хто займався б вівчарством і надалі, міг би піти з торбою по світу. Тож не дивно, що в багатьох колгоспах забули про кожух і свиту — аби на губу було щось покласти. Поголів'я овець у таврійських степах із шестисот тисяч скоротилося до двохсот.

Захирів й інститут тваринництва степових районів «Асканія-Нова», який був постачальником високопорідних тварин. Бо хто ж купуватиме елітних баранців та овечок, аби згодом відправити їх на м'ясо.

А між тим, навіть у таких скрутних умовах асканійські науковці зуміли вивести нову породу овець — «Кросбреда», які легко перепльовують знаменитих голландських, бо довжина руна у них 15 сантиметрів — удвічі більше, ніж у «голландців», а настриг вовни становить до восьми кілограмів. Такої кількості, перероблені у тканини, достатньо для пошиття, скажімо, 11 чоловічих костюмів.

Проте в нас усе не так, як у людей. Фабрики простоюють або працюють на імпортній сировині, а добро, можна сказати, пропадає.

Щоправда, подейкують, буцімто під час поїздки на Херсонщину Прем'єр-міністра Павла Лазаренка останньому зуміли донести інформацію про критичну ситуацію у вівчарстві, і він пообіцяв допомогти. А навіщо ж тоді, запитується, ціла рать державних чиновників різних рангів, котрі знали про цю ситуацію, проте й пальцем не ворухнули, щоб знайти вихід? Хіба для того, щоб не було у нас ні кожуха, ні свити?

І. ПАЛАГНЮК.

КАЛАМБУРИ

Не скаже щука: — Я волію
На сковорідку та в олію.

* * *

— А я не їла й не пила,—
Зубаста скаржилась пила.

Володимир ЯКУБОВСЬКИЙ.
с. Красилівка
Броварського району
Київської області.

Мал. В. ПОДЧЕКАЄВА

Мал. В. АДАМОВИЧА

Мал. О. КОХАНА

— Шефе! Факс прийшов!
— Ну, то нехай заходить!

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

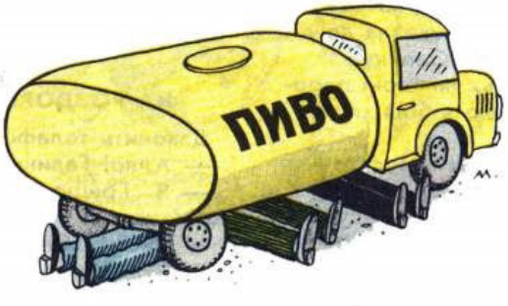

Міні-усмішки

ПОЯСНИВ

Малий Петрик поспитавсь у батька, що таке хапуга.

— Хапуга... той, що хапає,— став пояснювати батько. — Як ото наш Бровко. Що йому не кинь — все схопить на льоту. Хапуга.

— Бровко — це зрозуміло,— погодився Петрик. — А от тебе чому обзивають хапугою?

НА ГРУНТІ БАНКРУТСТВА

— Іване Миколайовичу, вас дуже, дуже, дуже просять взяти трубочку.

Іван Миколайович (припасовуючи собі на шиї мотузяну петлю): — Скажіть їй, будь ласка, що я дуже, дуже, дуже зайнятий.

Іван КОШОВИЙ.
м. Київ.

ІРОНІЗМИ

◆ *Не перехвалити б наших негідників!*

◆ *Служити ніхто не хоче, всі хочуть бути генералами.*

◆ *Скинь жінці десяток років, і вона помолодіє на всі двадцять.*

◆ *Все купується, навіть те, що не продається.*

◆ *Якщо тобі ніхто не заважає, значить, твоя робота просто нікому не потрібна!*

◆ *Можна сказати правду, але потрібно знати — яку.*

◆ *У нас організовано лише держава грабується.*

◆ *Хочеш спокійно говорити з дружиною — мовчи!*

Олександр ЛЮК.

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

Іще не прилетів шпачок —
Новеньку хатку з дощечок
Йому Олесик змайстрував,
Й на яворі прилаштував.
Вона шпакові не тісна,
Він прилетить, бо йде весна.
Мала для коршуна, для півня
Ця хатка з назвою ...

(Шпаківня).

* * *

Його не чіпає ніхто,
Бо в нього колючий піджак.
В якому голок, може, сто...
А як його звати? ...

(Їжак).

* * *

Батіжком коней підгонить,
Возить сіно дід Антін.
За гарбою біга коник,
Куди мама — туди й він.
Чую голос Тимоша:
— Ти не коник, а ...

(Лоша).

Микола НЕТЕСА.

* * *

Ось стоїть, росте калина,
а насправді — це дівчина.
Звати як її, скажіть,
(Букву К ви замініть).

(Галина).

Петро ЛЯШЕНКО.

* * *

Що за квіточки живі
Повсідались на траві?
То дрімають, то літають.
Не спіймаєш, бо тікають!

(Метелики).

Дід Василь КРАВЧУК.

Тополиний сніг

Звідки
Влітку
Білий сніг!
Так і сиплеться
До ніг.
Теплий сніг,
Пухнастий
сніг —
У вікно
І на поріг.
Що ж це —
Сміх!
Влітку —
Сніг!
Знає Галя,
Що навкруг —
Тополиний
Пух.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

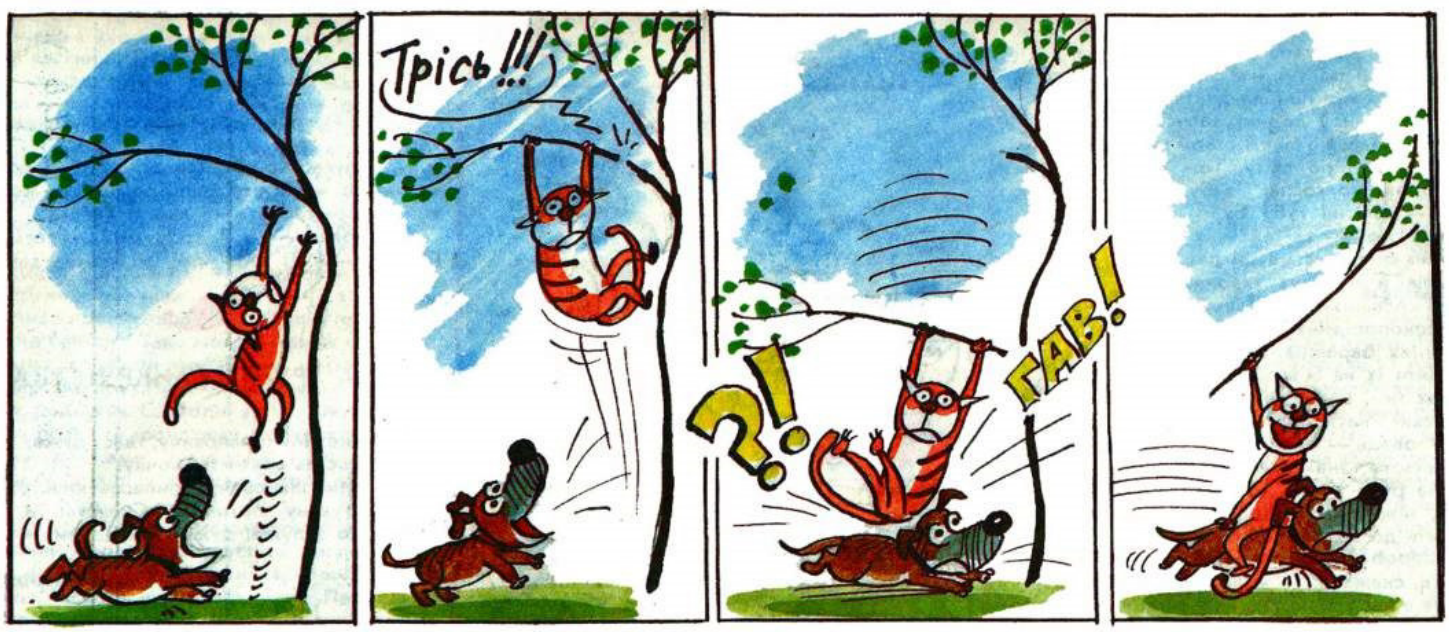

Малечими вустами

ШОКОЛАДКА

— Світланко, смачна шоколадка? — запитує бабуся.
— Та, смачна...
— Чого ж так невесело?
— Бо я її вже з'їла.

НАВМИСНЕ

— Толю, чому ти у слові «ковбаса» пропустив літеру «в»?
— Це я навмисне, Валентино Петрівно. Хочу, щоб ковбаса покоротшала. Бо за меншу треба й менше платити.

ПОМСТА

Мама забирає Оксану з дитсадка.
— Хто ж тобі так носика подряпав? — питає.
— Ромцьо.
— Поганий хлопчик Ромцьо. Ти більше не бався із ним.
— А я, а я... і заміж за нього не вийду...

ПОРОСЯТОЧНИЦЯ

Мама приїхала з міста в село і вперше привезла до дідуся трирічну Оленку.
— Дивись, які гарні поросяточка бігають біля хліва,— показує.
— А де їхня поросяточниця? — запитує донечка.
— Яка?
— Ну та, що їх народила.

НЕ ПЕРЕЖИВАЙ!

— Бабусю, а чому ти цукерок собі не купуєш?
— Ох, онучку, в мене вже зубів немає для них.
— То нічого! У мене ж є.

Іван ТОКАРЧУК.
м. Камінь-Каширський на Волині.

НА РОЗДОРІЖЖІ

Дзвонить телефон.
— Алло! Галинко, ти?
— Я, Грицю. Що трапилось?
— Скажи, будь ласка, за що ми завтра змагаємось із другим «б» класом: за успішність чи за чистоту?
— А що?
— Та сиджу оце й думаю, що робити: готувати уроки чи митися?!

Борис СЛЮСАР.
м. Світловодськ.

ЯКА ВИЙДЕ

Чотирирічна Іра насипала в маленьку мисочку піску, налила води й розмішує.
— Що ти робиш, Іринко? — питає дідусь.
— Кашу варю.
— Гречану?
— Яка вийде.

Іван АСАУЛЕНКО.
с. Капустинці на Київщині.

НАША КНИГА РЕКОРДІВ

У І. Сидоркіна 29 дітей. Правда, у кожного з них — своя мама.

* * *

Яму глибиною 23 метри 35 сантиметрів викопав своєму сусідові В. Михайленко. Якби Михайленко зміг вилізти з неї, то довідався б, що такої глибокої ями ще не вдавалось викопати нікому.

* * *

Букет із п'яти тисяч троянд у день «золотого» весілля подарував своїй дружині Е. Кабачок. Однак після цього щастя ювілярів було недовгим: перелічивши троянди, Ж. Кабачок виявила, що в букеті на три квітки менше, ніж казав чоловік, що й стало причиною скандалу.

* * *

З дитинства Б. Б. Риков намагався побити світовий рекорд по перебуванню без повітря під водою. І ось, схоже, це йому вдалося: зануривши в понеділок у води озера Дуняшське, він ще й досі на поверхню не з'явився.

* * *

Майже сім годин смажила картопельку молода господиня Ірина Леночкіна. Однак у той день її чоловікові так і не вдалося порадіти кулінарним здібностям дружини, бо Леночкіна забула запалити під сковорідкою газ.

* * *

Уже третій рік не виплачують зарплати у колгоспі «Світанок». Але навіть якби раптом і з'явилися кошти, то отримувати зарплату було б нікому: у колгоспі не залишилося жодної живої душі.

* * *

Найкоротшу спідницю носить солістка гурту «Міраж» О. Бубликова. Оскільки спідниці все одно не видно з-під паска, то Бубликова часто її взагалі не одягає.

* * *

24 кухлі пива за дві з половиною години випив молодший науковий співробітник О. Хрюченко. Однак рекорд не буде зареєстрований, оскільки виявилося, що поміж ділом Хрюченко випив ще й пляшку вина.

* * *

72-сантиметрову бороду відпустив десятикласник Михайло Гулько. Для встановлення рекорду Мишку довелося вісім разів залишатися на «другий» рік.

* * *

У банкіра Хряпченка дев'ять автомобілів. А скільки їх у його сина — Хряпченко й не рахував.

Повідомив О. ПЕРЛ.

ЕЙФЛОРИЗМИ

— Пані, якщо на вас їздять, це ще не означає, що ви «Мерседес».

* * *

Лежить з гордо простягнутими ногами.

* * *

Уряд з обмеженою безвідповідальністю.

* * *

Щастя, що життя дається лише один раз, бо й цього ніяк не дотягнеш.

Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема Л. Телятникова)

— Ви що, мене за ідіота маєте?
— Не знаю. Я тут недавно працюю.

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема М. Пишного)

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Я вже і з друзями поговорив, а ти ще й досі не готова йти у гості...

Олесь ЖОЛДАК

СПРАВНИЙ СТОРОЖ

Каже завмаг сторожеві:
— Знов доповідали,
Що вночі на чергуванні
Ви, голубе, спали...

Зітхнув сторож:
— Здрімнув-таки
На якусь хвилину,
Але зовсім не вважаю
Цього за провину.

Бо усю ніч мені снилось,
Що сидів на ганку,
І відчинені ворота
Вартував до ранку...

ПОЛІТИЧНЕ

Електричкою додому
Їде стомлений Кузьма;
Поруч з ним сидить дружина,
Клумака в руках трима.

— Охо-хо,— зітхає збоку
Дядько в клопоті й журбі.
— Ехе-хе,— Кузьма зітхає
Тяжко-важко і собі.

Насторожено дружина
Поглядає на Кузьму,
Прихиляється й на вухо
Каже пошепки йому:

— Скільки я попереджала,
Щоби мовчки ти сидів
І розмови з ким попало
Про політику не вів!..

ПЕРЕЛЯК

Чоловік у сні зітхає,
Стогне та бурмоче:
«Ой, рятуйте!.. Ой, не можу!..
Ох, угробить хоче...»

Прокинулась, будить його
Злякана дружина:
«Що з тобою?.. Ти захворів?
От лиха година!..»

Чоловік розплющив очі,
Набік повернувся:
«Фу ти! — каже. — Слава Богу!..
Добре, що проснувся». —

«А чого ти стогнав отак?» —
«Бо мав я рахубу:
Снилось, ніби мене знову
Ти тягла до шлюбу...»

Мал. О. КОХАНА

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема А. Степанова)

— Я не можу зосередитися, коли на мене хтось дивиться...
— І мені вона діє на нерви...

Страшне перо не в гусака...

«А ви і вухом не моргнули...»

[Із листа].

«Напиваєтесь і повзаєте навколо себе на четвереньках».

[З виступу на зборах].

«Що це таке? Якщо сюди покласти мило, то буде мильниця».

[З пояснення].

«Прізвища, які будуть називати, повинні вставати».

[З оголошення].

«Кожна година, проведена на лекції,— це зайві знання».

[З виступу лектора].

«Ці формули може не знати лише дурак. Де вони тут у мене записані?»

[З лекції].

Надіслав Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.
смт Кіровське,
Крим.

●

«Чіпка став на порозі, як укопаний, і сів за стіл».

«З тої радості для козака знову сонце зійшло на сході».

«Уранці він любив дивитися на вечірню зорю».

«Максим, як то кажуть, був і швець, і жнець, і на дуду хай йому грець».

[З учнівських творів].

Надіслала Валентина ЛОБКО,
вчителька.
с. Красилівка
Броварського району
на Київщині.

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

Мал. К. АВІЛОВА

ЖАРТІВЛИВИЙ КРОСВОРД

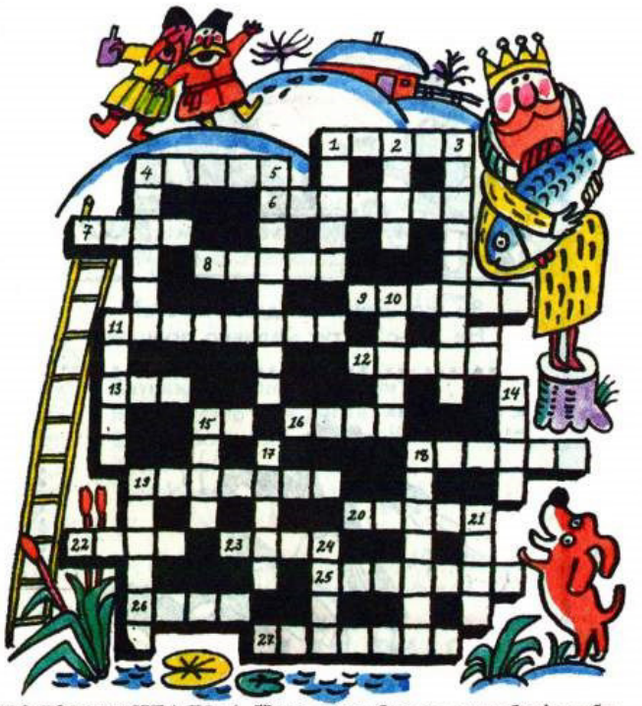

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Його часто беруть службові особи, бо — «не підмажеш, не поїдеш». 4. Заклад, куди часто полюбляв навідуватися старий Кайдаш («Кайдашева сім'я»), після чого до нього «навідувалися» маленькі рогаті істоти. 6. Український письменник-гуморист, якому належать рядки:

«Півсела зібралося на свято.
Прилетіла з Криму і сестра...
Три доби не спали мама й тато, —
Проводжали в армію Петра!»

7. Атмосферне явище. А ще — може виникнути у склянці води. 8. Американський парний танець, в якому стегнам «немає спочину». 9. Особа, у якої головний убір — корона. 11. Населений пункт на Полтавщині, поблизу якого мешкав і писав свої повісті пасічник Рудий Панько. 12. В'ється, наче стрічка. 13. Що вчинилося, коли одружувався комар на мусі? 15. Нота. 16. Нижня частина стовбура дерева, яке залишається на корені, як дерево спиляли. З ним часто порівнюють нерозумних і байдужих людей. 18. В кожній господі я у великій пригоді. А хто мене роздягати візьметься, той слізьми заллється. 19. Ім'я одного з героїв повісті М. Гоголя «Сорочинський ярмарок». 20. Маленький собака. 22. Кругом новеньке, таке кругленьке, трусять в руках, а воно все в дірках. 23. Впаде з неба — не розіб'ється, впаде у воду — розпливеться. 25. Те саме, що й захист. 26. Голова є, а шиї немає; очі є, а братів немає; рот є, а не говорить. 27. Проста штука, що використовується для піднімання або спускання куди-небудь. Може бути службовою, і єрархічною...

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Є у птахів, у тварин у... студентів. 2. Ім'я героя «Одеських оповідань» І. Бабеля. 3. Хід у шахах, коли одночасно пересовуються дві фігури. 10. Пора року. 11. Товста жердина, прикріплена до передньої частини воза або саней. Часто порівнюють із законом. 14. У пісні на нього падають каштани. 15. Продукт, який не варто «сипати на рану». 17. Першого квітня вона завжди біла. 18. Римський імператор, який був прекрасним оратором і міг одночасно займатися кількома справами. 19. Художній прийом у творах літератури або мистецтва, заснований на різкому, дошкульному висміюванні вад, хиб, негативних явищ дійсності. 21. Що було — та з'їздилося? 24. Коли Мухамед не захотів до неї йти, вона прийшла до нього сама.

М. ЛИСТОПАД.

◆

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД «НАРОДНА МУДРІСТЬ», ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У «ПЕРЦІ» № 4

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Сон. 3. Часник. 6. Сало. 7. Дурень. 8. Ліс. 11. Вогонь. 14. Помело. 15. Тьма. 17. Кінь. 18. Гриби. 20. Грім.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 2. Опудало. 3. Чорт. 4. Сани. 5. Камінь. 9. Поле. 19. Болото. 12. Сорока. 13. Штани. 18. Ніч. 19. Гора.

ТИМ, ХТО НЕ ПЕРЕДПЛАТИВ «ПЕРЕЦЬ»
на друге півріччя,
НАГАДУЄМО,
що це можна зробити хоч сьогодні
у будь-якому відділенні зв'язку.
Передплатна ціна на шість місяців — 6 гривень.
Індекс 74393.
Смійтеся на здоров'я!

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

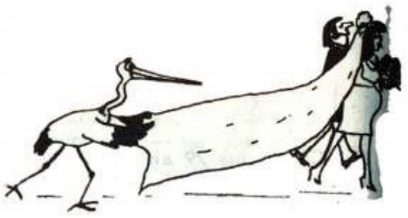

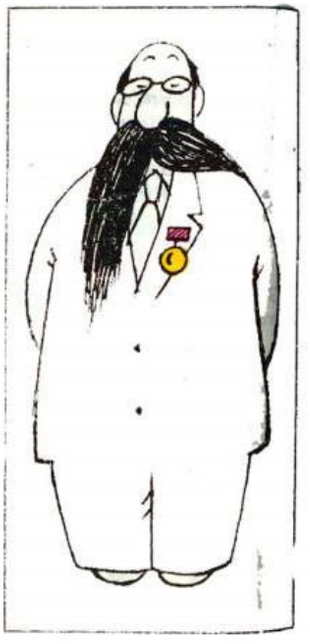

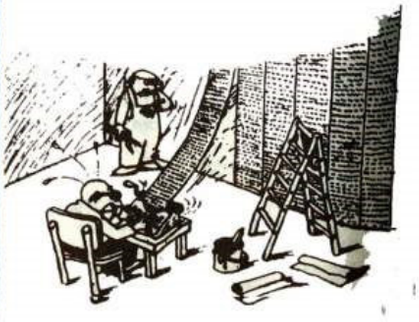

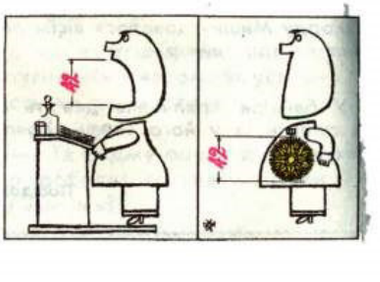

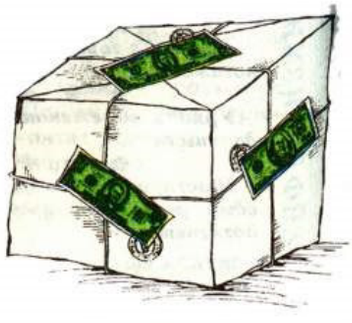

Руді ШТРАЛЬ

Можете не хвилюватися

Відомо такий епізод з життя знаменитого актора С., що підтверджує дотепність і винахідливість цієї людини. Глибокої ночі С. сидів у барі Риальто, вірніше, спав, поклавши голову на столик, як раптом у нього стрельнули пробкою з шампанського. З притаманним йому почуттям гумору він пробурмотів: «Люди, не вбивайте кращого серед вас!» — і ковзнув на підлогу. Його підняли і усадовили на крісло перед стойкою бара, де він відчайдушно випив ще склянку рому. Та коли він попросив барменшу знову наповнити склянку, та відмовилась, заявивши, що з нього і цього досить.

— О, ні! — заблагав він. — Я хочу пити!

Проте барменша знала межу його можливостей і тому сказала:

— Якби я дала вам випити, я б до ранку хвилювалася, чи дійдете ви додому, не підсковзнувшись, чи не зламаєте собі ногу.

— Такого зі мною не може трапитись,— запевнив її актор, ледь ворушачи язиком.

— Усі так кажуть,— зітхнула барменша.

— Зі мною це ніяк не може трапитися,— наполягав п'яний актор.

— Чому ж?

— Тому, що я поїду додому в своїй машині,— хитаючись, відповів актор.

Переклад з німецької.

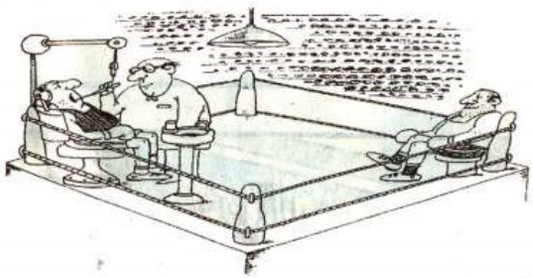

— Він був дуже скромною людиною...

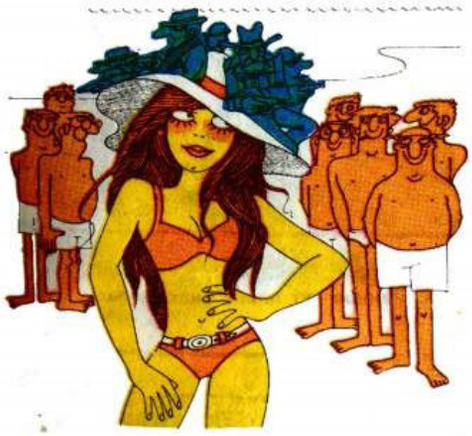

Ласло ТАБІ (Угорщина)

БЕРТАЛАН ГРЕСТОВСЬКИ

(Радіобесіда доцента, доктора Михая Пемпе, понеділок, 18 година, на хвилях радіостанції імені Петефі).

— В грізній, кривавій історії двадцятого століття біломармуровою скелею виділяється великий представник нашого покоління Берталан Грестовський. (Ну, тепер я нарешті дізнаюся, хто був цей Берталан Грестовський!). Наше століття, яке дало славну плеяду могутніх талантів, не можна уявити без того, хто своєю діяльністю служив високій меті людської культури і завжди робив те, що здатний створити лише величний характер, яскрава, видатна індивідуальність. (Ну, хто ж був цей Берталан Грестовський?) Берталан Грестовський! З хвилюванням, з трепетом у серці вимовляємо ми його ім'я, ім'я того, хто осіяв наш шлях на багато віків і вказав мету угорському народу, який нарешті взяв у руки свою долю!

Чого ж учить нас Берталан Грестовський? Він учить: кожен повинен гідно виконувати свої обов'язки. А сам виконував їх із чуттям, яке притаманне лише талановитим особам! (Так, але ким же він був?)

Якщо ми детальніше розглянемо діяльність Берталана Грестовський, то побачимо, що його невтомна, ні на хвилину не згасаюча енергія завжди була яскравим прикладом. Це він заклав основи нового, здорового суспільного розуміння в ті нелегкі часи. Це було під силу лише видатним представникам нашого суспільства! (Тепер і справді добре було б дізнатися, хто ж такий Берталан Грестовський).

Чи треба детально аналізувати, що зробив Берталан Грестовський? Чи треба ширше висвітлювати, що, де і коли він здійснив? Це було б даремною тратою часу! Різностороння діяльність нашого благородного співвітчизника є скарбницею, яка відкрита для всіх. І той, хто користується цією скарбницею, той піднімається на найвищі вершини, досягає небувалих результатів, гартує свою силу волі у досягненні благородної мети. (Ну, може, тепер я дізнаюся, хто ж був Берталан Грестовський!!!) В короткій радіобесіді неможливо розповісти, ким є для нас Берталан Грестовський і що він зробив. Але якщо мені вдалося використати ці кілька хвилин, щоб пробудити в слухачів цікавість, значить, моя праця не була даремною і послужила благородній меті: розкриттю неперевершеної величі Берталана Грестовський.

(Звучить гонг).

— Говорить радіостанція імені Петефі! Ви слухали радіобесіду доктора Михая Пемпе про Берталана Грестовський. Після музичної паузи ми будемо передавати бесіду Берталана Грестовський про доктора Михая Пемпе.

Переклад М. СВІТЛОГО.

ПЕРЕЦЬ № 5 (1454)

Головний редактор
Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
В. БОНДАРЕНКО,
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ
(головний художник),
Ю. ІЩЕНКО (заступник головного редактора),
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК
(відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ.

Засновники:
видавництво
«Преса України»
та редакція
журналу «Перець».

Зареєстровано
Держкомітетом
по пресі України.
Свідоцтво КВ № 736
від 20.06.1994 р.

Видавництво
«Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються.

Посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 03.04.97.
Підписано до друку 18.04.97.
Формат 70×108¹/₈.
Папір офсетний № 1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 32530 прим.
Зам. 0110705.

Ціна договірна.

© «Перець» 1997 р.

Видається
з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції:
252047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Телефони:
приймальні 441-82-14,
відділу розповсюдження
441-89-38, 441-89-15,
художнього відділу
441-89-11.

Факс 224-35-82.

Для телеграм:
Київ Перець.

Комбінат друку
видавництва
«Преса України».
252047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Наша вулиця

мал. А. Василенка

— Практично один хліб їм...
— Е, сусіде, з одного хліба можна до двадцяти страв приготувати.

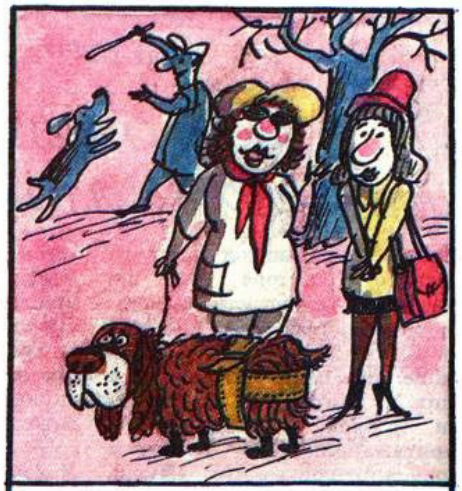

— Це пояс цнотливості. Щоб родовід не псували.

— Ніколи сюди не заходив.
— А я часто бував. Раніше тут пивна знаходилась.

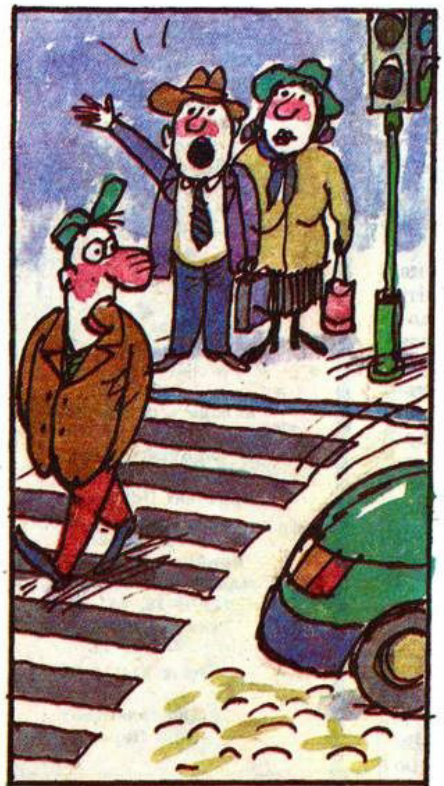

Ти куди! Червоне світло! Мені — можна. Я дальтонік.

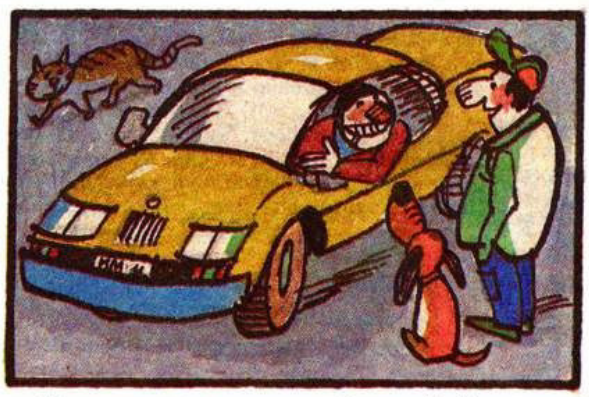

— Вітаю з новою машиною. А де той «Мерседес»!
— Так він же морально застарів!